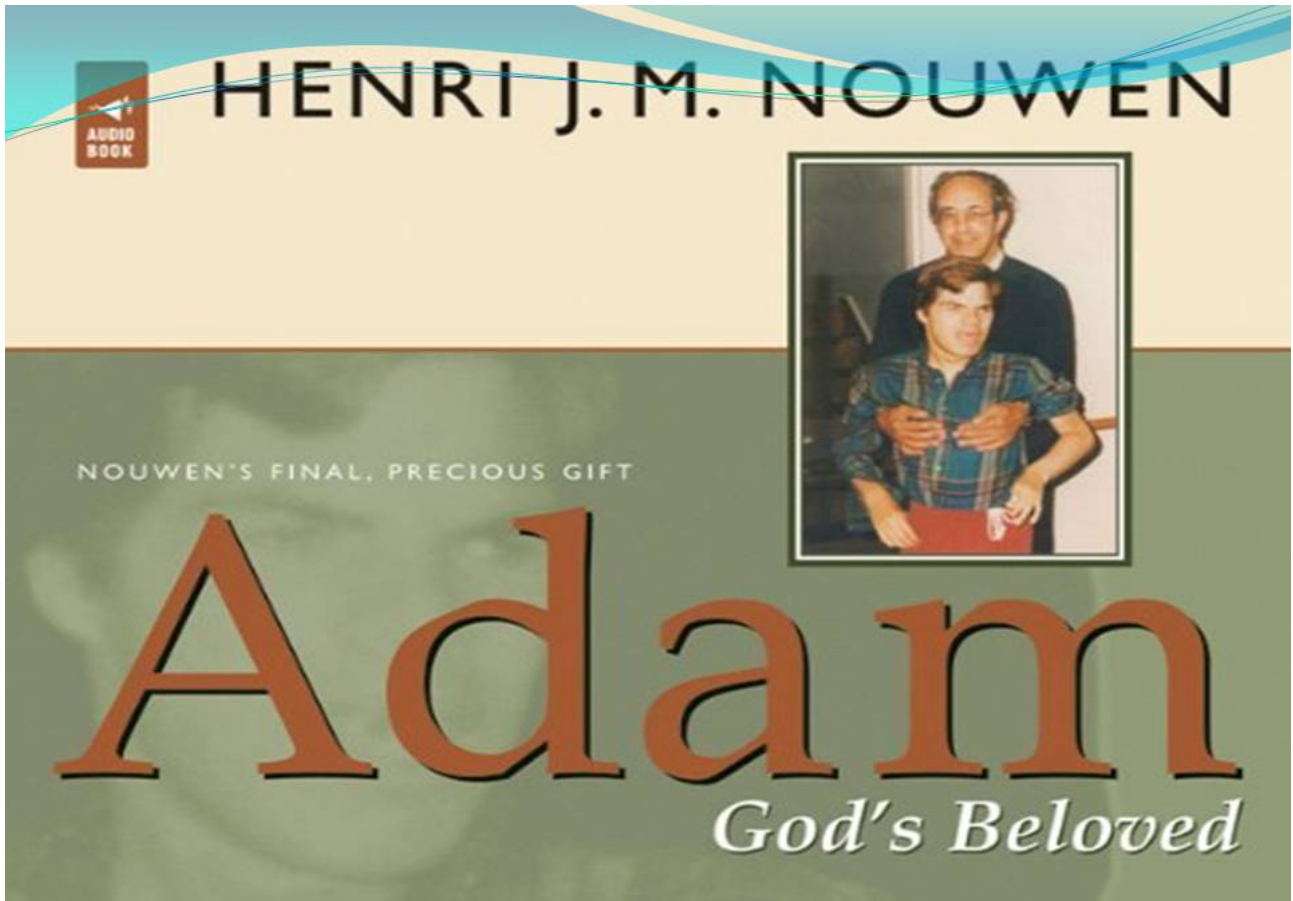

Chén Đấng

Người ta nhờ tôi chăm sóc Adam, một thanh niên hai mươi hai tuổi, không nói và không đi được, với cái lưng còng, và cơn động phong mỗi ngày, cùng những cơn đau ruột thường xuyên, tất cả những khuyết tật đó làm tôi sợ anh ta. Sau đó tôi đã gặp em của anh tên là Michael, anh có thể nói một chút và có thể đi đứng một mình được. Adam và Michael là hai người con duy nhất của Jeanne và Rex. Họ muốn giữ các con ở nhà để chăm sóc, nhưng thời gian và thử thách đã làm họ hao mòn sức lực. Lúc đó họ mới nhờ đến Arche giúp đỡ.

Nhưng đau khổ không dành riêng cho gia đình họ. Còn có Bill, bị chứng teo bắp thịt, cần máy trợ tim để thở và cha mẹ thì đã chết sớm. Còn có Tracy, hoàn toàn bị tê liệt. Còn Suzanne, khuyết tật tinh thần. Còn có Loretta, có mặc cảm gia đình, ban bè ruồng bỏ vì khuyết tật. Còn David, Francis, Patrick Janice ... mỗi người một chén đắng. Về phần tôi, sau mười năm sống chung với họ, tôi trở thành quan tâm hơn đối với nỗi đau riêng của tôi. Cái chết của mẹ tôi, của một số người thân và bạn bè trong

những năm gần đây làm cho tôi đau buồn hoài. Còn buồn sâu đậm hơn, không có được Chúa trong lòng, dù tôi đã sốt sắng cầu nguyện và đó là điều tôi ước muốn nhiều nhất.

Nhưng nỗi buồn phiền của cộng đồng nhỏ bé của tôi làm sao sánh nỗi buồn phiền của cả thành phố, của cả xứ và cả thế giới? Nỗi buồn phiền của những người không nhà? Những người trẻ chết vì bệnh sida? Rồi những gia đình tan nát, các em bé mãi mãi ở Bangkok. Các dân tộc đói khổ lang thang ở Ethiopie, ở Somali. Tôi thấy hàng triệu khuôn mặt bị tan phá vì đói, vì cô đơn, hàng ngàn xác chết chất đống vì chiến tranh tàn ác, vì nạn diệt chủng.

Chén đắng này là của ai? Đó là chén của chúng ta, chén của đau khổ nhân loại.

Bây giờ tôi nhìn Con Người của đau đớn. Người treo trên thập giá, hai tay giang ra. Đó là Đức Giêsu. Đức Giêsu hỏi các bạn của người: "*Các con có thể uống chén Ta sắp uống?*" Họ trả lời có, nhưng họ không có một khái niệm gì về những gì họ đang nói. Chén của Đức Giêsu là chén của đau khổ, không phải chén của riêng Người, mà của cả toàn thể nhân loại. Đó là chén đầy cay đắng. Ai muốn uống chén này? Khi đến lúc phải uống chén này, Đức Giêsu nói:

"Tâm hồn Thầy buồn đến chết được" (Mt 26: 38). Trong một lúc cô đơn cùng cực, Người té xuống đất và lên lời cầu xin: *"Lạy Cha, nếu được xin Cha cất chén này!"* Đức Giêsu luôn luôn kết hiệp mật thiết với Đấng mà Người gọi là "Abba". Lòng tin tưởng của Người vượt quá thái độ bất trung, lòng tuân thuận vào tình phụ tử vượt quá tuyệt vọng, tình yêu vượt quá hãi sợ. Chính trong hiệp thông mật thiết với Cha mà Người chấp nhận uống chén đắng: *"Nhưng xin đừng theo ý con, mà xin theo ý Cha"* (Mt 26: 39). Người cầm chén chắc nịch trong tay, muốn uống đến giọt cuối cùng. Đó là tiếng "vâng" với Abba, thiết tha vì tình yêu của một quả tim tan vỡ.

Ai có thể nói vâng khi tiếng nói của tình yêu chưa được lắng nghe? Ai có thể nói vâng khi họ không có một người để kêu Cha?

Chén Vui Mừng

Sau sáu năm ở Daybreak, Adam, Michael, Bill ... và nhiều người khác nữa đã trở thành bạn của tôi. Còn hơn là bạn, họ sống quá gần với tôi. Tôi nghĩ đến họ như người anh, người chị mà tôi cùng chia sẻ cuộc đời.

Sau khi chăm sóc Adam vài tháng, tôi không còn sợ anh, tôi bắt đầu nhớ anh, khi chúng tôi không thể gặp nhau. Thời giờ tôi ở với anh là thời giờ cầu nguyện. Và Michael tình bạn của anh quá quý đối với tôi! Anh là người duy nhất trong cộng đồng gọi tôi là “cha Henri”. Với giọng nói ngập ngừng và đứt quãng, anh lấy tay chỉ vào giày choàng ở cổ tôi và lập đi lập lại không ngừng. “Con ... con cũng ... muốn ... có ... một ... sợi ... giây như ... thế ... cha ạ”. Bill đã trở thành người bạn đồng hành đặc biệt đối với tôi.

Thật không ngạc nhiên khi thấy các thanh niên nam nữ trẻ trên thế giới muốn đến Daybreak để ở gần những người đặc biệt này. Riêng tôi, sống trong cộng đồng này là một nguồn vui vô biên, dù tôi chưa bao giờ đau khổ. Chúc linh mục ngày nay đặt tôi trước thách đố là không được tránh né các việc khó khăn, phải từ bỏ tháp ngà.

Tôi không còn sợ hãi khi nói chuyện với một người lang thang trên đường phố Toronto. Khi tôi nhớ lại ba tháng ở chung với Pablo, Maria và các con của họ, tôi nhớ các kỷ niệm đầy ắp tiếng cười, các trò chơi đơn sơ và các buổi tối ngồi kể cho nhau nghe đủ chuyện. Niềm vui đích thực là ở đó, một niềm vui không dính với thành công xã hội, của cải vật chất.

Chúng ta có thể thấy Đức Giêsu là Người của niềm vui không. Thân hình bị tra tấn, trần truồng, bị treo, hai tay đóng đinh vào thập giá không phải là một chuyện vui. Tuy nhiên, thập giá của Đức Giêsu thường là dấu hiệu tượng trưng cho ngai vinh quang. Các lời của Đức Giêsu: “Phần tôi, một khi được giương cao lên khỏi mặt đất, tôi sẽ kéo mọi người lên với tôi.” (Ga 12: 32) “Như ông Môsê đã giương cao con rắn trong sa mạc, Con Người cũng sẽ phải được giương cao như vậy, để ai tin vào Người thì sẽ được sống muôn đời.” (Ga 3: 13-14).

“Con có thể uống chén mà Ta sắp uống không?” Sau khi đặt câu hỏi này cho Giacôbê và Gioan và được nghe câu trả lời tự phát: *“Thưa được”*, Đức Giêsu nói lời tiên đoán khủng khiếp, nhưng cũng đầy tràn hy vọng: *“Chén Thầy uống, anh em cũng sẽ uống.”* Chén của Đức Giêsu sẽ là chén của họ. Những gì Đức Giêsu sẽ sống, họ sẽ sống. Sau này, người nói với hai trong các môn đệ của người: *“Nào Đấng Kitô lại chẳng chịu khổ hình như thế rồi mới vào trong vinh quang của Người sao?”* (Lc 24:26).

Niềm vui giấu trong nỗi buồn! Tôi đã học điều này khi sống gần những người khuyết tật. Chúng ta phải nhắc nhau là những gì làm chúng ta khổ có thể trở thành miếng đất màu mỡ cho hạnh phúc. Đúng ra, chúng ta phải là thiên thần của nhau để ai ủi nhau. Chính khi chúng ta cùng nhau mang đến sức lực hỗ trợ cho nhau, an ủi nhau là chúng ta hiểu được chén của chúng ta vừa chứa đựng niềm vui và nỗi buồn, và khi đó chúng ta sẽ chấp nhận uống.

Nguyễn Thị Tuyết.